การปฏิบัติธรรมมีผลจริง ไม่ต้องสงสัยอีกแล้ว

รศ.พญ.ฐิตวี แก้วพรสวรรค์

P18001

ดิฉันขอนอบน้อมระลึกถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของหลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม ที่ดิฉันเคารพบูชาอย่างสูงด้วยบทความนี้ และเพื่อป็นการสร้างเสริมศรัทธาแก่ผู้อ่านให้มั่นคงในพระรัตนตรัย อันเป็นสรณะที่เคารพบูชาสูงสุดของเราทั้งหลาย หากมีสิ่งใดผิดพลาด บกพร่องล่วงเกินประการใด ดิฉันกราบขออภัย ขออโหสิกรรม และขอน้อมรับไว้เพื่อพิจารณาแก้ไขต่อไป

การที่คนเราจะมีโอกาสมาปฏิบัติธรรมวิปัสนากรรมฐานนั้นยากมาก มีน้อยคนนักที่จะมีโอกาสเช่นนี้เพราะผ้ที่จะปฏิบัติธรรมได้นั้นต้องมีความพร้อมทั้งร่ายกาย (ต้องสมบูรณ์แข็งแรง) จิตใจ (มีสุขภาพจิตไม่เป็นปัญหาต่อการปฏิบัติธรรม) และต้องมีกัลยาณมิตรชี้แนะสนับสนุน และถึงแม้จะมีความพร้อมทั้ง ๓ ด้าน คือ ร่างกาย จิตใจ และมีกัลยาณมิตรก็ตาม บางคนก็ยังไม่มีโอกาสได้ปฏิบัติธรรม เช่นตัวดิฉันเองเป็นตัวอย่าง

ดิฉันเป็นจิตแพทยท์ และเป็นอาจารย์แพทย์ประจำภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทย์สาสตร์ศิริราชพยาบาล เป็นผู้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงพอ มีสุขภาพจิตปกติ และมียอดกัลยาณมิตร คือสามีของดิฉัน ที่คอยชักชวนสนับสนุนให้ดิฉันไปปฏิบัติธรรมมาเป็นเวลานานมาก (สามีของดิฉันเริ่มปฏิบัติวิปัสนากรรมฐานตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๒๗-๒๕๒๘ และได้ปฏิบัติต่อเนื่องทั้งที่ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย ที่วัดอัมพวัน และได้จัดโครงการปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันทุกปี ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๔๒ เป็นต้นมา) แต่ดิฉันก็ไม่เคยไปปฏิบัติวิปัสนากรรมฐานจริงจังสักที ถามว่าดิฉันทราบไหม

ว่าเป็นสิ่งที่ดี ก็ต้องตอบว่าทราบแน่นอน แต่ถ้าจะให้ไปปฏิบัติจริงๆก็ไม่ไป ดิฉันได้ลองคิดวิเคราะห์ถึงเหตุติดขัด-ขัดข้องของดิฉัน คิดว่ามีความติดขัด ๔ ประการ

๑. ติดธุระ

การเป็นแพทย์กับเรื่องติดธุระดูแล้วเป็นเรื่องสมเหตุสมผลมาก แต่ดิฉันคิดว่าเรื่องติดธุระเป็นเพียงข้ออ้างมากกว่า เพราะถ้าเมื่อคนเราให้ความสำคัญกับสิ่งใดแล้วเราจะมีเวลาให้กับสิ่งนั้นเสมอ เพราะฉนั้นการที่เราอ้างว่าติดธุระ ไม่ว่าง ก็แสดงว่าเรายังให้ความสำคัญกับสิ่งนั้นน้อย (ดั้นนั้นถ้าคุณจะมาปฏิบัติอย่ารอให้ว่าง เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นคุณจะไม่มีเวลาว่างสำหรับการปฏิบัติธรรม ต่อเมื่อคุณมาปฏิบัติธรรมแล้วนั่นแหละคุณถึงจะเห็นความว่างได้เอง)

๒. ติดสบาย

ความสะดวกสบายที่คันเคยส่วนตัวเป็นเหตุอุปสรรคขัดข้องสำหรับบางคนรวมถึงตัวดิฉันเองด้วย เมื่อคิดว่าต้องมาอยู่รวมกันหลายคน การทำกิจวัตรประจำวันต่างๆ จะไม่มีความสะดวกสบายที่คันเคยนานประการ ก็ทำให้ดิฉันติดขัดไม่อยากมาปฏิบัติธรรม

๓. ติดสุข

ดิฉันเคยกล่าวกับผู้อื่นอยู่บ่อยครั้งว่า ดิฉันคิดว่าชีวิตของดิฉันมีความสุขแล้ว ดิฉันมีโชคถึง ๓ ชั้น ชั้นที่ ๑ คือ มีครอบครัวดี อบอุ่น ชั้นที่ ๒ คือ มีสามีดี เป็นกัลยาณมิตร ยอดเยี่ยม และชั้นที่ ๓ คือ มีอาชีพการงานที่ดี ดิฉันเป็นแพทย์และเป็นอาจารย์สอนแพทย์ซึ่งหลวงพ่อท่านเคยกล่าวว่า อาชีพที่บุญและเป็นอาชีพที่น่าสนันสนุนมี ๒ อย่างคือ อาชีพแพทย์และครูบาอาจารย์ ดังนั้นการที่ดิฉันเป็นแพทย์และอาจารย์แพทย์ จึงได้เป็นรวมทั้ง ๒ อย่าง

๔. ติดดี

ดิฉันคิดว่าดิฉันเองเป็นคนดีคนหนึ่งในสังคม เป็นจิตแพทย์ที่คอยแนะนำวิเคราะห์จิตใจของคนอื่น และอาจจะหลงตัวเองว่าเก่งแล้ว ดีแล้ว ซึ่งอาจเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้ดิฉันไม่ค่อยมีความกระตือรือร้นที่จะต้องปฏิบัติธรรมพัฒนาจิตใจ-ปัญญาของตัวเอง

แต่หลังจากได้ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานแล้ว ดิฉันจึงเกิดปัญญารู้ว่าสิ่งที่ดิฉันเคยคิดมาก่อนนั้นผิดพลาดอย่างมหันต์ หากดิฉันยังติดอยู่กับสิ่งแหล่านี้ว่าเป็นความสุขความดีแล้วละก็ วันหนึ่งข้างหน้า ซึ่งต้องมีวันนั้นแน่นอน ดิฉันจะต้องเจ็บปวดสาหัส

จะเห็นได้ว่าผู้มีปัญญานั้นไม่จำเป็นต้องเป็นคนมีความรู้ความสามารถทางโลกสูง หรือมีฐานะร่ำรวยอะไร ในทางกลับกันคนที่มีความรู้ความสามารถสูงบางคนยังแสดงให้เห็นถึงความอ่อนด้อยทางปัญญาก็มีอยู่มากมาย

ดิฉันเองได้เริ่มปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานจริงจังครั้งแรก เมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๔๔ ที่ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย โดยมีสามีของดิฉันและท่านอาจารย์พันเอก(พิเศษ)ทองคำ ศรีโยธิน ซึ่งเป็นอดีตนายกสมาคมและเป็นนายกกิตติมศักดิ์ของยุวพุทธิกสมาคมฯ เป็นกัลยาณมิตร ช่วยเหลือ ส่งเสริมสนับสนุนแก่ดิฉันเป็นอย่างดี

ก่อนการปฏิบัติธรรมนั้น เมื่อดิฉันดูตารางการปฏิบัติธรรมเห็นว่ามีการปกิบัติธรรมวันละหลายรอบ รอบละเป็นชั่วโมงๆ ก็รู้สึกท้อใจว่าจะไหวเหรอ ดูใช้เวลานานจังเลยแต่พอปฏิบัติธรรมเข้าจริงๆ ดิฉันรู้สึกว่า*"เป็นไปเอง"* ดิฉันบอกตัวเองภายในว่า

จะต้องปฏิบัติอย่างไร เช่น เดินจงกรมละเอียดแค่ไหน อย่างไร และดูเหมือนเวลาได้ผ่านพ้นไปเร็ว บางครั้งรู้สึกอยู่ในสมาธิยังไม่พอเลยก็หมดเวลาแล้ว ประสบการณ์และสภาวะธรรมต่างๆที่เกิดขึ้น กับดิฉันเป็นไปอย่างค่อนข้างราบรื่น และเป็นลำดับขั้นตอนอย่างอัศจรรย์ดิฉันเองมีนิสัยหรือหรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นนิสัยติดตัวมาตั้งแต่อดีตชาติ ที่ไม่ค่อยชอบอ่านหนังสือก่อนล่วงหน้า ดิฉันมักจะอ่านเมื่อ เกิดมีประสบการณ์หรือสภาวะธรรมเกิดขึ้นแล้ว จึงอ่านหนังสือดูว่าเป็นอะไรเป็นอย่างไร จึงทำให้คิดว่าประสบการณ์หรือสภาวธรรมที่เกิดขึ้นกับดิฉันเป็นเรื่องจริงไม่ได้คิดจิตนาการไปเองอย่างแน่นอน (นิสัยของดิฉันที่ไม่ค่อยชอบอ่านหนังสือก่อน บางครั้งก็ทำให้คนที่หวังดีที่คอยแนะนำและนำหนังสือมาให้ดิฉันอ่านนั้น ต้องเกิดความรู้สึกขัดเคืองไปบ้างเมื่อเห็นว่าดิฉันไม่สนใจที่จะอ่าน)

ในระหว่างการปฏิบัติธรรมมีอยู่บ่อยครั้ง(ร่วมสิบครั้ง) ที่ดิฉันรู้สึกว่าประสบการณ์บางอย่างดิฉันเคยรู้จักค้นเคยมีประสบการณ์มาก่อนแล้ว ซึ่งทางการแพทย์เรียกว่า Déja vu คือภาวะที่เกิดความรู้สึกค้นเคยเหมือนว่าสิ่งนั้นเคยเกิดกับตนเองมาก่อนแล้ว ซึ่งดิฉันคิดว่าเป็นเรื่องอัศจรรย์และหลวงพ่อท่านเคยกล่าวว่า ดิฉันเคยทำและมีประสบการณ์การปฏิบัติธรรมมาก่อนในอดีตชาติแล้ว หลังจากครบกำหนดเวลาประมาณ ๗ วันของการปฏิบัติธรรมที่ยุวพุทธิกสมาคมฯ ดิฉันก็กลับมาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานต่อที่บ้านอย่างต่อเนื่องทุกวัน วันละหลายชั่วโมง (เฉลี่ย ๓-๔ ชั่วโมง) ดิฉันรู้สึกเหมือนว่าอยู่ในห้วงทางธรรม และการปฏิบัติธรรมเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับดิฉัน มีเวลาว่างก็ปฏิบัติธรรม ได้เกิดมีสภาวะธรรมที่อัศจรรย์เกิดขึ้นกับดิฉันหลายอย่าง และหลังจากปฏิบัติธรรมที่บ้านในวันที่ ๗ ก็เกิดสภาวธรรมที่อัศจรรย์ที่สุดในชีวิตของดิฉัน ดิฉันได้เล่าสภาวธรรมต่างๆให้ท่านอาจารย์ทองคำ ศรีโยธินทราบท่านบอกว่า *“อย่างนี้ต้องไปกราบหลวงพ่อจรัญ วัดอัมพวัน(เท่านั้น)”* จากนั้นท่านอาจารย์ทองคำและภริยาของท่านอาจารย์ได้พาดิฉันพร้อมสามีของดิฉันมากราบ

หลวงพ่อที่วัดอัมพวันโดยค่อนข้างรีบด่วน เมื่อมาถึงวัดก็มีลูกศิษย์วัดมาแจ้งว่าหลวงพ่อท่านให้เขามารอรับพวกเรา ท่านอาจารย์ทองคำจึงพูดขึ้นว่า หลวงพ่อท่านมีสิ่งอัศจรรย์ที่รู้ว่าพวกเราจะมาถึงเมื่อไร จึงสั่งให้คนมารอรับ

เมื่อพวกเราได้พบและกราบนมัสการหลวงพ่อแล้วหลวงพ่อได้สอบอารมณ์ดิฉัน ซึ่งดิฉันก็เล่าสภาวธรรมที่เกิดขึ้นให้ท่านทราบ(ดิฉันคิดว่าหลวงพ่อท่านทราบได้เอง และได้ก่อนที่ดิฉันจะเล่าสภาวธรรมของดิฉันให้ท่านทราบ) เมื่อดิฉันเล่าเสร็จหลวงพ่อท่านก็กล่าวกับพวกเราด้วยความยินดีว่า *"ปฏิบัติได้ดีนี่ และนี่ไม่ได้อ่านหนังสือมาก่อนด้วย ทุกอย่างเป็นไปตามคัมภีร์เป๊ะเลย"* จากนั้นหลวงพ่อท่านก็บอกให้ดิฉันไปห้องน้ำ ดิฉันเองก็ไม่ได้คิดอะไร จึงปฏิบัติตามที่ท่านบอก เมื่อดิฉันกลับเข้ามา หลวงพ่อท่านก็แนะนำให้ดิฉันปฏิบัติธรรมต่อไปอย่างไร และท่านได้มองดูดิฉันด้วยสายตาที่มีแต่ความเมตตาอยู่ครู่หนึ่งดิฉันรู้สึกซาบซึ้งใจในความเมตตาของท่าน และสำนักในพระคุณท่านอย่างยิ่ง

หลังจากพวกเราออกจากวัด ดิฉันก็ได้ถามคนอื่นที่มาด้วยกันว่า หลวงพ่อท่านทราบได้อย่างไรว่าดิฉันไม่ได้อ่านหนังสือมาก่อน ซึ่งก็ไม่มีใครได้แจ้งหรือบอกให้หลวงพ่อท่านทราบเลย นี่เป็นความอัศจรรย์ในอิทธิฤทธิ์ของหลวงพ่อท่าน และเมื่อดิฉันได้เรียนถามท่านอาจารย์ทองคำและคนอื่นที่อยู่สนทนากับหลวงพ่อในขณะที่ดิฉันไปห้องน้ำว่าหลวงพ่อท่านกล่าวอะไรบ้างในขณะที่ดิฉันไม่อยู่ สามีของดิฉันยิ้ม และท่านอาจารย์ทองคำก็ตอบด้วยมุทิตาจิตว่า หลวงพ่อท่านกล่าวชมการปกิบัติธรรมของดิฉัน อนุโมทนากับดิฉัน และกล่าวรับรองผลการปฏิบัติธรรมของดิฉันด้วย ท่านอาจารย์ทองคำเคยบอกพวกเราว่า การกล่าวชมใครของหลวงพ่อท่านเป็นการกล่าวชมแบบบัณฑิตที่มักกล่าวชมใครกับผู้อื่น ต่างจากคนทั่วไปอื่น ๆ ที่มักจะชมต่อหน้า แต่ไปว่าลับหลัง

หลังจากที่ดิฉันได้ปฏิบัติธรรมแล้วระยะหนึ่ง ก็มีเหตุการณ์เกิดขึ้นกับดิฉัน เมื่อสามีดิฉันได้ตรวจพบโดยบังเอิญด้วยคอมพิวเตอร์แม่เหล็ก (MRI) พบว่ามีโพรงในกระดูกขา-แขน ทั้ง ๔ ข้าง เมื่อได้รับการผ่าตัดเอาชิ้นกระดูกไปตรวจทางพยาธิวิทยา แพทย์ทางพยาธิวิทยาบอกว่ามีเซลล์อ่อนมากกว่าปกติ สงสัยว่าอาจจะเป็นมะเร็งดิฉันเองได้รับทราบจากแพทย์ทางโลหิตวิทยาที่มาดูแลสามีดิฉัน ขณะนั้นสามีของดิฉันยังไม่ทราบทำให้ดิฉันได้เห็นความทุกข์ที่เกิดขึ้นอยู่ตรงหน้า เห็นตัวทุกข์แล้วจริงๆ สมดั่งกับคำที่กล่าวว่า

ทุกฺโขติณฺณา *เป็นผู้ถูกความทุกข์หยั่งเอาแล้ว*
ทุกฺขปเรตา *เป็นผู้มีความทุกข์เป็นเบื้องหน้าแล้ว*

แต่ถ้าเรามีวิชาของพระพุทธเจ้าแล้ว เราก็จะสามารถมองหรือทำความทุกข์ให้เป็นทุกขัง (อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา)ได้ กล่าวคือ **รู้เท่าทันความทุกข์ รู้จักความทุกข์ตามความเป็นจริงแห่งเหตุปัจจัย** ถ้าจะอุปมาเหมือนคนเฝ้าประตูบ้าน ถ้ารู้เท่าทัน รู้จักคนเข้า-ออกประตูว่าเป็นใคร เป็นอย่างไร ก็ไม่มีใครทะอะไรได้ และเมื่อสามีดิฉันได้รับการตรวจอย่างละเอียดโดยการเจาะไขกระดูกไปตรวจ ผลปรากฏว่าปกติดี สมดังที่หลวงพ่อท่านเคยบอกกับสามีดิฉันเรื่องโพรงในกระดูกว่า *"ไม่เป็นไร"* เมื่อคราวที่สามีดิฉันได้กราบเรียนให้ท่านทราบ หลวงพ่อท่านก็ตอบเกือบจะทันทีเลยว่า *"ไม่เป็นไร"* และก็ไม่เป็นไรสมดังที่หลวงพ่อท่านกล่าวจริงๆ

ดิฉันคิดว่าผู้ปฏิบัติธรรมนั้นควรจะสามารถนำธรรมะของพระพุทธองค์มาใช้ในการดำเนินชีวิตด้วยความไม่ประมาณขั้นพื้นฐาน อย่างน้อย ๒ สภาวะ คือ เมื่อตัวเราเอง หรือคนที่เรารักจะต้องจากไป ซึ่งเวลานั้นต้องมีมาแน่นอนไม่วันใดก็วันหนึ่ง

เราควรเตรียมใจพร้อมที่จะยอบรับและสามารถจัดการสิ่งต่างๆตามเหตุปัจจัยของมันได้อย่างเหมาะสม มีสติ และดำเนินชีวิตของตนเองด้วยความไม่ประมาทถึงสภาวะที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริงนี้

ผลของการปฏิบัติธรรมของดิฉันนั้น ทำให้ดิฉันมีความสงบสุข มีสุขภาพแข็งแรงขึ้น ดิฉันมีชีพจรที่ช้าลงมาก โดยวัดล่าสุดขณะพัก กึ่งนั่ง-กึ่งนอน ได้ประมาณ ๕๘ ครั้ง/นาที การหายใจก็ละเอียดเบา และจำนวนครั้งลดลงมาก ก่อนการปฏิบัติธรรมดิฉันเป็นคนหลับยากและตื่นง่าย อาจเป็นเพราะเหตุให้ดิฉันรู้สึกเหนื่อยเพลีย แต่หลังจากการปกิบัติธรรมช่วงต้น ดิฉันเพียงแค่จับพอง-ยุบ ไม่กี่ครั้ง ดิฉันก็วูบหลับไปได้สบาย แม้บางคืนดิฉันเกิดมีทุกขเวทนา เช่น ปวดศรีษะไมเกรน ซึ่งคืนหนึ่งมีอากาศร้อนจัด ดิฉันรู้สึกปวดศรีษะมากจนรู้สึกคลื่นไส้จะอาเจียนดิฉันก็กำหนดจิตอธิษฐานขอให้คุณพระค้มครองให้หลับสบาย ไม่มีอาการปวดทรมานตลอดคืนจนกระทั่งตื่นเช้า

ในด้านการปฏิบัติงานนั้น ดิฉันได้รับมอบหมายให้ทำงานที่ดิฉันคิดว่ายากและคงต้องใช้เวลานานจึงจะทำได้สำเร็จ ดิฉันได้นั่งสมาธิโดยไม่ได้ตั้งใจจะทำสมาธิเพื่อจะมาทำงาน แต่เป็นการทำสมาธิช่วงสั้น ๆ ในเวลาว่าง แล้วดิฉันก็ลองเอางานชิ้นนั้นมาลองทำดู ปรากฏว่าดิฉันสามารถทำงานชิ้นนั้นได้เสร็จอย่างง่ายดาย รวดเร็ว (ใช้เวลาประมาณ ๑๕-๓๐ นาทีเท่านั้น) ได้อย่างน่าอัศจรรย์ และผลงานนั้นดิฉันคิดว่าดีมาก จนดิฉันก็รู้สึกประหลาดใจ ดิฉันทำได้ขนาดนี้หรือ และแม้ในงานออกข้อสอบวัดทัศนคติ ซึ่งดิฉันดิคว่ายาก แต่เมื่อดิฉันได้รับมอบหมายให้เป็นคนออกข้อสอบ ดิฉันสามารถทำได้อย่างดีมาก จนอาจารย์แพทย์ท่านอื่น ๆ ชื่นชมและบางคนกล่าวชมว่า *"ดีมาก ๆ เลย"* จากนั้นดิฉันก็ได้รับมอบหมายให้ออกข้อสอบอย่างนี้ในปีต่อ ๆ มา

ดิฉันคิดว่านี่เป็นความอัสจรรย์ของจิตที่ได้รับการฝึกฝนปฏิบัติธรรม ทำให้มีสภาพพร้อมในการทำงาน มีพลัง มีความสงบ ใส เหมาะแก่การทำงานให้เกิดปัญญาต่าง ๆ ได้

ที่กล่าวมานี้เป็นตัวอย่างของผลแห่งการปฏิบัติธรรมซึ่งเป็นผลจริง ไม่มีข้อสงสัยใด ๆ มีบางคนเคยกล่าวอย่างท้อใจกับการปฏิบัติธรรมว่าทำไมไม่เห็นผล ดิฉันคิดว่าการปฏิบัติมีผลจริงเสมอ และมีผลทั้งนั้น แต่จะมีผลแค่ไหน ระดับไหน จนเกิดเป็นผลสำเร็จหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยหลายอย่าง ดิฉันขออนุญ่ติเปรียบเทียบการปฏิบัติธรรมเหมือนกับการต้มน้ำในกาน้ำให้น้ำเดือดระเหยไปจนหมดนั้นต้องอาศัย

๑. อุณหภูมิความร้อนต้องสูงพอ คือ อย่างน้อยต้องถึงจุดเดือดของน้ำ
๒. ต้องนำกาไปตั้งบนเตา
๓. ต้องต่อเนื่อง ไม่ใช่ยกขึ้นยกลง ๆ
๔. ต้องนานพอ

ฉะนั้นเมื่อใครปฏิบัติธรรมแล้วท้อใจว่าไม่เป็นผลนั้น ก็ต้องดูว่าอุณหภูมิความร้อนสูงเพียงพอหรือยัง (บารมีที่สั่งสมมา) ถ้ายังไม่พอก็ต้องเพียรพยายามสั่งสมความดีความเพียรต่อไป จนในที่สุดอุณหภูมิความร้อนสูงขึ้นพอ ได้ปฏิบัติถูกต้องถูกทางหรือไม่ ต่อเนื่องหรือไม่ และนานพอแล้วหรือยัง

จึงขอให้กำลังใจแก่ท่านผู้อ่านผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่านว่าการปฏิบัติที่ถูกต้องตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าได้ผลจริงอย่างแน่นอน ไม่ต้องสงสัยเลย ขอให้พยายามสั่งสมความดี ความเพียร อย่าพึ่งท้อใจ ต้องมีตถาคตโพธิสัทธาเป็นพื้นฐานตั้งมั่น เพราะ

เรามีพระพุทธเจ้าและพระอรหันตสาวกเป็นแบบอย่างให้เห็นว่า เมื่อเจริญรอยตามคำสั่งขององค์สมเด็จพระสัมมัมพุทธเจ้า ตามมรรคมีองค์ ๘ ย่อมมีโอกาสในการบรรลุจุดหมายปลายทางในอนาคตกาลแน่นอน

ดิฉันขอกราบนอบน้อมอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยบุญบารมีของหลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม และด้วยคุณความดีทั้งหลายที่ดิฉันได้กระทำมาแล้วในอดีต กระทำในปัจจุบันและจะกระทำต่อไปในอนาคต โปรดดลบันดาลให้หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรงอย่างดียิ่ง มีอายุยืนนานเกิน ๑๐๐ ปี เพื่อช่วยค้ำจุนพระพุทธศาสนาให้มั่นคงถาวร เพื่อประโยชน์สุข-ความสงบสุขของชาวโลกทั้งหลายตลอดไปด้วยเทอญ